

ΣΑΝ
ΣΗΜΕΡΑ**Γεγονότα**

753 π.Χ. - Ο Ρωμύλος ιδρύει τη Ρώμη (παραδοσιακή ημερομηνία)

1506 - Τερματίζεται η Σφαγή της Λισαβόνας, η οποία διήρκεσε 3 ημέρες και κατά την οποία πάνω από 1.900 Εβραίοι βρήκαν το θάνατο από Πορτογάλους καθολικούς.

1918 - Α΄ Παγκόσμιος Πόλεμος: Ο Γερμανός άσος Μάνφρεντ φον Ριχτόφεν, περισσότερο γνωστός ως «Ο Κόκκινος Βαρόνος», καταρρίπτεται και σκοτώνεται στη Γαλλία.

1929 - Διεξάγονται γερουσιαστικές εκλογές στην Ελλάδα, στις οποίες νικά το Κόμμα Φιλελευθέρων του Ελευθέριου Βενιζέλου.

1967 - Λίγες μέρες πριν τις γενικές εκλογές στην Ελλάδα, ο ταξίαρχος Στυλιανός Παπακόης ηγείται πραξικοπήματος, εγκαθιδρύοντας στρατιωτικό καθεστώς που θα διαρκέσει επτά χρόνια.

1972 - Αθήνα - Δικτατορία: Κατά την επέτειο του πραξικοπήματος εκδηλώνεται καθιστική διαδήλωση από 100 φοιτητές, την οποία ακολούθησαν συλλήψεις.

1989 - Περίπου 100.000 φοιτητές καταλαμβάνουν την πλατεία Τιενανμέν στο Πεκίνο

Γεννήσεις

1816 - Σαρλότ Μπροντέ, Αγγλίδα συγγραφέας

1864 - Μαξ Βέμπερ, Γερμανός οικονομολόγος και κοινωνιολόγος

1871 - Έντσον Φέσεντεν Γκάλοντετ, Αμερικανός μηχανικός

1882 - Πέρσι Γουίλλιαμς Μπρίντγκμαν, Αμερικανός φυσικός

1904 - Οντίλο Γκλομπότσνικ, Αυστριακός ηγέτης των SS

1915 - Άντονι Κουίν, Μεξικανός ηθοποιός

1938 - Γιάννης Φέρτης, Έλληνας ηθοποιός

1959 - Γιώργος Παπαδάκης (συγγραφέας)

1964 - Λουντμίλα Ένγκουιστ, Ρωσίδα αθλήτρια

1972 - Σεβερίνα, Κροάτισσα τραγουδίστρια

1987 - Αναστασία Πριχόντκο, Ουκρανή τραγουδίστρια

1991 - Μαξ Τσίλτον, Βρετανός οδηγός αγώνων

1992 - Ίσκο, Ισπανός ποδοσφαιριστής

2007 - Ισαβέλλα, πριγκίπισσα της Δανίας

Θάνατοι

1699 - Ρακίνας, Γάλλος δραματουργός

1910 - Μαρκ Τουαίιν, Αμερικανός συγγραφέας

1918 - Μάνφρεντ φον Ριχτόφεν, Γερμανός πιλότος

1941 - Φριτς Μαντόιφελ, Γερμανός γυμναστής

1945 - Βάλτερ Μόντελ, Γερμανός στρατάρχης

1946 - Τζων Μέυναρντ Κέυνς, Άγγλος οικονομολόγος

1952 - Στάφορντ Κριπς, Άγγλος πολιτικός

1954 - Ευγένιος Ευγενίδης, Έλληνας εφοπλιστής και μεγάλος Εθνικός Ευεργέτης

1965 - Έντουαρντ Βίκτορ Άπλετον, Άγγλος φυσικός

1966 - Ζεν Ντίτριχ, Γερμανός στρατιωτικός

1980 - Αλεξάντρ Οπάριν, Ρώσος βιοχημικός

1989 - Γεώργιος Βαλέτας, Έλληνας φιλόλογος

2003 - Νίνα Σιμόν, Αμερικανίδα τραγουδίστρια

2016 - Prince, Αμερικανός τραγουδοποιός

2017 - Στάθης Ψάλτης, Έλληνας ηθοποιός

2022 - Ροβήρος Μανθούλης, Έλληνας σεναριογράφος

Διάλογος με τον Γιώργο Μιχελακάκη για την Ιστορία και την ιστορική συνείδηση

Ο νόμος της Ζούγκλας και η περίπτωση της Ουκρανίας

Ο Ζωγράφος και συγγραφέας Γιώργος Μιχελακάκης

Όποιος επιθυμεί να επικοινωνήσει με τον Γιώργο Μιχελακάκη ή να καταθέσει τις απόψεις του μπορεί να στείλει email στις ηλεκτρονικές διευθύνσεις gmichelpaint@gmail.com ή kosmos@kosmos.com.au ή επιστολή στην διεύθυνση Kosmos Newspaper, 654 New Canterbury Road, Hurlstone Park NSW 2193.

Στις αρχές του 20ου αιώνα εκδηλώθηκαν δύο αντιθετικά κινήματα στην Ουκρανία: το ένα είχε σοσιαλιστικό χαρακτήρα που βοήθησε την κατάλυση του τσαρικού καθεστώτος, ενώ το άλλο είχε έντονο εθνικιστικό χαρακτήρα

Μελετώντας την ιστορία ενός τόπου διαπιστώνουμε πως, διαχρονικά, οι εκάστοτε μεγάλες δυνάμεις παίζουν έναν ρόλο πατρωνίας με σκοπό την εξυπηρέτηση των δικών τους συμφερόντων. Αυτά που σήμερα επιχειρεί η Αμερική και η Αγγλία στην Ουκρανία, προηγήθηκαν όλο τον 19ο αιώνα από την Τουρκία και τη Ρωσία. Στα 1783 η Κριμαία αποσπάσθηκε από τους Τούρκους, και περιήλθε επίσημα στη Ρωσία, με τοποτηρητής του Τσαρικού θρόνου τον ελληνικής καταγωγής Κωσταντίνοφ. Τα παζάρια που γινόντουσαν τότε μεταξύ των Ευρωπαϊκών δυνάμεων (όπως και σήμερα) είχαν ως στόχο γεωπολιτικά οικονομικά συμφέροντα, αλλά θα ήταν λάθος να υποτιμήσουμε το ιδεολογικό πλαίσιο που τα περιέβαλε ως ψευδεπίγραφο ή παραπλανητικό. Η ροπή της ρωσικής εξωτερικής πολιτικής προς επέκταση ανάμεσα στους χριστιανικούς λαούς της ανατολής, αποτελούσε μια φυσιολογική εφαρμογή της αντίληψης του ανήκειν, σε ένα ευρύτερο σύνολο κοινής θρησκευτικής και πολιτισμικής ενότητας: την «Βυζαντινή Κοινοπολιτεία», την οποία σύμφωνα με τους Ρώσους εκπροσωπούσε πλέον η Ρωσία. Μάλιστα για τους ορθόδοξους λαούς που βρίσκονταν υπό τον Ισλαμικό ζυγό, η ρωσική πολιτική αναδεικνυόταν ως η απελευθερωτική δύναμη που θα αποκαθιστούσε την τάξη που διαταράχτηκε με την πώση της Κωνσταντινούπολης και του Βυζαντίου. Αυτά βέβαια δεν ακύρωναν την εκμετάλλευση των χριστιανικών πληθυσμών, εκ μέρους της τσαρικής πολιτικής, για ιδιοτελείς πολιτικούς σκοπούς. Καθώς όλη η Ευρώπη πολιτικά ανήκε στις μοναρχίες, αυτές αν και πρόσβευαν ένα «διαφωτισμένο δεσποτισμό», δηλαδή μεταρρυθμίσεις από τα πάνω, όταν ξέσπασαν οι εθνικές επαναστάσεις τις κατεδίωξαν, και όταν ήταν αδύνατο να τις σταματήσουν επιδίωξαν να τις ποδηγετήσουν. Η Ελληνική Ιστορία είναι λίγο-πολύ γνωστή. Για ότι αφορά την Ουκρανία, μπορούμε να πούμε πως η ουκρανική αφύπνιση, απόσχιση από την τσαρική αυτοκρατορία, εκδηλώθηκε αρκετά ενωρίς στα δυτικά καθολικά εδάφη, όπου εκεί είχε επιρροή η Πρωσία πρώτα και η Πολωνία μετά. Το κίνημά τους, είχε όλα

τα ρομαντικά χαρακτηριστικά που είχε και ο ελληνικός αγώνας απελευθέρωσης από τους Οθωμανούς. Αργότερα και ιδιαίτερα στις αρχές του 20ου αιώνα εκδηλώθηκαν δύο αντιθετικά κινήματα στην Ουκρανία: το ένα είχε σοσιαλιστικό χαρακτήρα που βοήθησε την κατάλυση του τσαρικού καθεστώτος, ενώ το άλλο είχε έντονο εθνικιστικό χαρακτήρα που κατέληξε να συνεργαστεί με το Βατικανό με σκοπό το παλιό όνειρο διείσδυσης στη Ρωσία μέσω του καθολικισμού. Σημαντικό πρόσωπο που εργάστηκε σκληρά για να επιτευχθεί αυτός ο στόχος υπήρξε ο καθολικός το θρήσκευμα, αξιωματικός του Αυστριακού στρατού Κόμης Αλεξάντερ Σεπίτσκι, ο οποίος το 1888 έγινε συνίτης μοναχός. Αυτός συνεργάστηκε με τον Πάπα Λέοντα ΙΓ', ανέβηκε γρήγορα στην ιεραρχία, και το 1901 χειροτονήθηκε μητροπολίτης της Γαλικίας, αρχιεπίσκοπος Λβίβ, και επίσκοπος Κάμενετσο-Ποντόλσκι. Ανάμεσα στις δράσεις που ανέπτυξε ήταν η συλλογή των εικόνων βυζαντινής τεχντροπίας, τις οποίες είχαν ακόμα στην κατοχή τους οι εκκλησίες της περιοχής, με το πρόσχημα της προστασίας τους, εντός ενός μουσείου. Στη θέση τους έβαζε εικόνες και αντίστοιχους αγίους, που στέλνονταν από το Βατικανό. Όταν το 1914 ο ρωσικός στρατός κατέλαβε τη Γαλικία, ο Σεπίτσκι συνελήφθη και εξορίστηκε. Αργότερα αφέθηκε ελεύθερος, αλλά εργάστηκε συνωμοτικά με παραστρατιωτικές οργανώσεις Ουκρανών εθνικιστών. Στην αλλαγή του καθεστώτος στη Ρωσία στα 1917, οι ουκρανοί εθνικιστές συνεργάστηκαν με τις βρετανικές και γαλλικές δυνάμεις για να χτυπήσουν τους Μπολσεβίκους. Όπως θα θυμόμαστε στην εισβολή εκείνη στο ρωσικό έδαφος, ξένων κατοχικών δυνάμεων συμμετείχε και η Ελλάδα με 23.500 στρατό, που αποβιβάστηκαν στην Οδησό και την Κριμαία. Αργότερα οι Ουκρανοί εθνικιστές όπως θα δούμε την επόμενη Παρασκευή, συνεργάστηκαν δραστήρια για να πετύχουν κατά τον Δεύτερο παγκόσμιο Πόλεμο, η γερμανική εισβολή στη Ρωσία. Όταν στις 23 Σεπτεμβρίου 1941, οι Γερμανοί κατέλαβαν το Κίεβο, ο Σεπίτσκι, ως συνεργάτης του Πάπα, έστειλε συγχαρητήρια επιστολή στον Χίτλερ.

Την άλλη Παρασκευή η συνέχεια.